

EDVARD GRIEG

Romance-Aften

under Medvirken af

Fru ELLEN GULBRANSON

Tirsdag 1. November 1904 Kl. 8

i Logens store Sal.

BRØDRENE HALS's KONCERTBUREAU.

Program:

I.

Eros	}	<i>Otto Benzon.</i>
Ved Moders Grav		
Lys Nat		
Der gynger en Baad		

II.

Vær hilset, I Damer	}	<i>Holger Drachmann.</i>
Julesne		
Foraarsregn		
Vug, o Vove		
Og jeg vil ha' mig en Hjertenskjær.		<i>Vilhelm Krag.</i>

III.

Til Én (I og II)	<i>John Paulsen.</i>
En Fuglevise	<i>Henrik Ibsen.</i>
Dereinst, Gedanke mein	<i>Em. Geibel.</i>
Ein Traum	<i>F. Bodenstedt.</i>

IV.

Prolog	}	<i>Holger Drachmann.</i>
Ragna		
Ragnhild		
Det første Mødes Sødme		
Tak for dit Raad		<i>Bjørnstjerne Bjørnson.</i>

Samtlige Kompositioner af Edvard Grieg.

Flygel af Brødrene Hals's Fabrik.

Texter:

Gros.

Hør mig, I kjølige Hjærter i Nord,
I, som vil Fryd i Forsagelsen finde:
I gaar iblinde, I gaar iblinde,
vil plukke Roser, hvor Roser ei gror,
Aarene rinde,
Kræfterne svinde,
hvor er vel Sneen, som faldt ifjor?
Ei I det Tabte tilbage vinde,
læg jer paa Sinde
da mine Ord:

Favne hende,
som helt gav sig hen,
hende, hvem helt
du dig gav igjen,
favne hende
med al den Ild,
al den Livets
luende Længsel,
som i dit bankende Hjærte bor,
det er den største —
nei mere end det!
Det er den eneste
virkelig store
Lykke paa Jord.

Otto Benzon.

Ved Moders Grav.

Sov nu sødt, du lille Mor,
sov nu sødt i Kisten inde,
tunge vore Taarer rinde,
mens vi stæde dig til Jord.

Mat er nu dit Øies Glar,
stum din kjære, milde Stemme,
ak, men vi skal ikke glemme,
hvad for os du været har.

Aldrig bedre Hjerte slog,
aldrig bedre Hjerte bristed,
aldrig bedre Mor blev mistet, —
Herren gav, og Herren tog.

Sov da, lille Mor, i Fred,
Tak for, hvad du var i Livet,
Tak for Alt, hvad du har givet
af din rige Kjærlighed.

Otto Benzon.

Lys Nat.

Var det ei nylig, Solen sank
ned bag Skovene i det Fjerne,
nylig først, at den blege Stjerne
saa sit Billed i Bølgen blank?

Er det alt Dagens Guld som gryr?
Glider alt Solens Lavastrømme
over de bjergebølgede Skyr?
Er det forbi med Nattens Drømme?

Neppe kommen drager du bort!
Lyse Nat, hvi er du saa kort?

Otto Benzon.

Der gynger en Baad paa Bølge. ♣

Der gynger en Baad paa Bølge,
og der er kun én ombord,
men det er den fagreste Pigelil
paa hele den fagre Jord.
Men Slangen den slaar sine Bugter.

Lyse saa er hendes Lokker
som Agrenes gyldne Straa,
klare saa er hendes Øine
og milde som Himmelens Blaa.

Rød som den blussende Rose
saa er hendes runde Kind,
ren som den rislende Kilde
er hendes Tanke og Sind.

Og hendes Latter den er som Fuglens
Kvidren ved Morgengry,
og hendes Smil som den glade Sol,
der bryder igjennem Sky.

Ja hun er den herligste Pigelil
paa hele den herlige Jord,
og hun faar saa vist ikke længe Lov
at være ene ombord.
For Slangen den slaar sine Bugter.

Otto Benzon.

Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer,
langs Høisalens Bænke;
hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
hvad trøster mit Mod sig,
paa hvad tør min Tanke vel tænke?
At drikke den Vin
som I lader mig skjænke,
at lægge min Haand
i den fangende Lænke,
sig: er det ei hovedløs Sag?
I ser mig i Aften,
I saa mig i Dag;
at komme og gaa er den farendes Sag.

Saa væver vi Vadmel
og lægger det sammen,
de Store saa godt som de Smaa,
og danser og synger
i Fællig og Gammen:
Vi væve det Vadmel
og lægge det sammen,
og lade saa Skytterne gaa.

Hør, Tonerne kalde;
forlad Eders Bænke
og følg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
i Aften til Stede
foruden al Arglist og Rænke.
Han fører jer Dans,
naar I blot vil betænke,
I fanger ham ikke
i Baand eller Lænke,
han taaler, som Fuglen, ei Aag.
I bandt ham for ofte,
tilsidst blev han klog;
tilgiv ham, men Tanken maa have sit Sprog.

Saa væver vi Vadmel
og lægger det sammen,
en Skytte er Svenden som Faa.
Hvor herligt at synge
i Fællig og Gammen:
At væve det Vadmel
og lægge det sammen,
og lade saa Skytterne gaa.

Holger Drachmann.

Jule-Sne.

Jeg vandrer gennem Skoven ved Juletid:
Der falder Sne fra oven saa vinterhvid,
saa vinterhvid den frosne Dug
neddrysser lydlyst Fnug ved Fnug,
og smelter paa min Haands, den varme Flade,
mens Foden træder mellem visne Blade.

Jeg ser paa Haanden de Taarer staa,
det er som en Hulken jeg hørte:
Nu blir vore Minder, store som smaa,
gennem Skoven for Vinden førte.

Skal alt da hvirvles for Vintren hen,
skal Sorg og Adskillelse raade?
Nu Julesneen er Menneskets Ven,
den gjemmer hans dybeste Gaade.

Paa Haanden et Fnug, en Draabe saa hed
vi stirrer mod tindrende Blikke;
en Taare, som gennem vor Tanke gled,
ak! andet er det vel ikke!

Men krymper vi os under Verdens Nød
mens Tiderne ældes og strænges:
Den frosne Taare, den falder saa blød
paa alt, hvad som savner og længes.

Jeg vandrer gennem Skoven ved Juletid:
Der falder Sne fra oven saa foraarstilid;
saa foraarstilid de bløde Fnug
i Faldet smelter som en Dug
der naadigt alle skjulte Spirer væder,
mens alle Minders Kilder sagte græder.

Holger Drachmann.

Foraarsregn.

Det klinger som fra fine Instrumenter,
og bøier du det grønne Blad til Side,
saa ser du Parkens Alfer, hvor de glide
med spæde Hænder over Strængelegen.
O Strængeleg! min Ungdoms dyre Minde!
Da gik jeg som berust af Vaarens Bad
og sang hen for mig selv saa sjæleglad —
mens Fuglen flagred til sin Elskerinde.

Det klinger nu som da fra fine Strænge,
det suser sagte gennem spæde Blade:
Se, Busken ryster sig og en Kaskade
af Perletoner triller over Gruset:
Jeg føier Taarer selv til Regnens Toner.
Kom, kom hver Alf, som skjuler sig bag Blad,
den Foraarsregn gjør sund, gjør sjæleglad,
om end en Vemod dirrer i det Kvad,
som Træet nikker til med tngne Kroner.

Holger Drachmann.

Dug, o Dove.

Vug, o Vove, med varsom Haand
Baaden, hvori vi glider,
stryg den, Strømme, med kælen Haand
over de buttede Sider;
kunde jeg selv
klappe den Glut,
som sidder paa Toften og nynner,
over Kindernes Hvælv
blot en flygtig Minut,
jeg arme forelskede Synder:
O da skulde min Stemmes Klang
vække al Vellyd, som slumrer i Skoven,
smeltende hen i en Kjærlighedssang,
med Nymfen, med Ekko paa Skrænten
ved Strandkildevoven.

Flyt dig, Fagre, foruden Frygt
hen ved din Sangers Side;
dig har min daglige Længsel søgt,
fulgt dig paa Gang under Lide.
Er du ei selv —
ramt af den Gud,
som gav mig de seirende Kræfter?
Ak, Barmens Hvælv,
som vider sig ud
under Sukket, mit Udsagn bekræfter.
Kom da, jeg klapper min hvide Hind;
sænk kun dit Hoved, jeg skygger det over
med Kappen, mens Stjærnen tænder sit Skin
og Frygten er flygtet med Sol og
Undseelsen sover.

Nyd da Nat, hvad, for Nuet skabt,
glemmer de flygtende Timer;
tag de To, i din Tryghed tabt,
til Daggryets Klokke kimer.
Skjul dem, til selv —
vakt ved det Gys,
som sitrer i Morgenstunden,
imod Himlens Hvælv,
mod det staalblanke Lys
de sitrer, blændet fra Bunden.
End er de trygge, langs Skovsøens Rand
hviler i Morg'nen den blege Dryade.
Saa vaagner Ekko og mælder paa Stand,
at Natten er endt, at Diana med Følge
vil bade.

Holger Drachmann.

„Og jeg vil ha mig en Hjertens-
kjær“.

Og jeg vil ha mig en Silkevest,
ja, ja en Silkevest.

Og jeg vil ha mig en snehvid Hest,
prustende snehvid Hest.

Og jeg vil ha mig en Stigeboil,
ja, ja en Stigeboil.

Og jeg vil ha mig en Bluse af Fløil,
en sølvknappet Bluse af Fløil.

En Heirefsjær vil jeg ha i min Hat,
ja, ja i min røde Hat.

Og det skal være en Jonsoknat,
Gud, for en Jonsoknat!

Og jeg vil ha mig en Hjertenskjær,
ja, ja en Hjertenskjær.

Saa svinger Hatten med Heirefsjær,
i Sadlen jeg løfter den Jomfru skjær,
og frem over dugvaade Marker det bær
den deilige Jonsoknat!

Vilhelm Krag.

Til Æn.

I.

Du er den unge Vaar.
Høit Livet paa dig kalder
med tusen glade Toner.

Jeg er den blege Høst,
om hvilken Løvet falder,
De brystne Illusioner

Men Vaar og Høst ei sammen gaa,
og derfor nu vi skilles maa!

II.

Hvorfor svømmer dit Øie
tidt i en Taareglans?
Vil det med dobbelt Skjønhet
fange mit Sind, min Sans?

Eller er Taaren et Bud fra
Smerten som aldrig forgik?
Elskte, da lad mig den kysse
bort fra dit deilige Blik.

John Paulsen.

En Fuglevise.

Vi gik en deilig Vaardag
Alléen op og ned;
lokkende som en Gaade
var det forbudne Sted.

Og Vestenvinden vifted,
og Himlen var saa blaa;
i Linden sad en Fuglemor
og sang for sine Smaa.

Jeg malte Digterbilleder
med legende Farvespil;
to brune Øine lyste
og lo og lytted til.

Over os kan vi høre,
hvor det tisker og ler;
men vi, vi tog et smukt Farvel,
og mødtes aldrig mer.

Og naar jeg ensom driver
Alléen op og ned,
saa har for de fjærede Smaafolk
jeg aldrig Ro og Fred.

Fru Spurv har siddet og lyttet,
mens vi troskyldigt gik,
og gjort om os en Vise
og sat den i Musik.

Den er i Fuglemunde;
thi under Løvet's Tag
hver næbbet Sanger nynner
om hin lyse Foraarsdag.

Henrik Ibsen.

Dereinst, Gedanke mein.

Dereinst, Gedanke mein
wirst ruhig sein.
Lässt Liebesgluth
dich still nicht werden,
in kühler Erden
da schläfst du gut,
dort ohne Lieb' und ohne Pein
wirst ruhig sein.

Was du im Leben
nicht hast gefunden,
wenn es entschwunden,
wird's dir gegeben,
dann ohne Wunden
und ohne Pein
wirst ruhig sein.

E. Geibel.

Ein Traum.

Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid,
es war am grünen Waldesraum,
es war zur warmen Frühlingszeit:

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
fern aus dem Dorfe scholl Geläut' —
wir waren ganzer wonne voll,
versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch, als einst der Traum,
begab es sich in Wirklichkeit:
Es war am grünen Waldesraum,
es war zur warmen Frühlingszeit;

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut' erscholl vom Dorfe her:
Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang —
und lasse dich nun nimmermehr!

O, frühlingsgrüner Waldesraum,
du lebst in mir durch alle Zeit!
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

F. Bodenstedt.

Prolog.

(Paa Skineggen, ind mod Jotunheimen.)
Af „Fra Fjeld og Fjord“.

Jeg ved ei, hvad der rører sig
saa sælsomt i mit Bryst;
mon Kvinden, som sig venter,
sitrer i samme Lyst:
En Anelsernes Gysen
med stille Brand i Kind —
og saa med Et, saa skjærer Lykken
som en Jubel ind!

Jeg ved ei, hvad der fører mig
i disse Verdner ind;
hvad har jeg vel tilfælles
med Snefond og med Tind:
Jo, jo, mit eget lille
fast usselige Jeg,
o Fjeldeskjød, vil ind
og blive Foster hos dig!

Og naar dit Hjerte rører sig,
saa slaar det i mit Bryst;
vi To, som samme Verdner
sitrer i samme Lyst:
En Strøm af Renhed stræber op
høit over Bræ og Tind,
og gjennem Elvens Hulken
som en Fødselsjubel ind!

Holger Drachmann.

Ragna.

O Ragna, hvor dog Tiden gaar:
Forleden var du fire Aar
og dine Barneøine saa
saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.

Ind under Fjeldesiden graa,
et Tjern, et drømmende jeg saa,
hvori jeg fandt slet ingen Bund, —
da taled Tjernet's Pigemund:

Hernede drømmer Livet selv;
det næres af en rastløs Elv,
det stiger langsomt Aar for Aar —
tilsidst en Huldre for dig staar!

O Ragna, hvor dog Tiden gaar:
Forleden var du fire Aar
og dine Barneøine saa
saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.

Ragnhild.

Aa, der var en Jente
som vi saa ombord,
alt det velbekjendte
fik da nye Ord.
Alt tog til at synge,
Fjord og Fjeld i Klynge,
da vi drog afsted,
saa vi selv sang med.

Naar den Reise endte
ved jeg ei forvist,
men den vakre Jente
bød Farvel tilsidst.
Da laa Fjeldet øde,
for det sidste Møde
Bølgens Mund var lukket,
Dagens Lys blev slukt.

Men i hver en Jente —
da hun længst var væk —
øined jeg bekjendte,
store, skjønne Træk,
og bag Fjeldemuren,
gjennem al Naturen
over Sneen blaa,
Ragnhild grant jeg saa.

Holger Drachmann.

Det første Møde

Det første Mødes Sødme,
det er som Sang i Skogen,
det er som Sang paa Vaagen,
i Solens sidste Rødme,
det er som Horn i Uren
de tonende Sekunder,
hvori vi med Naturen
forenes i et Under.

B. Bjørnson.

Tak for dit Raad.

Tak for dit Raad,
men jeg lægger min Baad
ind i Brændingens Brus,
til det fristende Sus.
Om end Reisen skal blive den sidste jeg gjør,
jeg maa prøve, hvad ikke jeg prøvede før.

Ei blot til Lyst
jeg forlader din Kyst,
jeg maa Storsjøen naa,
jeg maa Havstyrten faa,
jeg maa Kjølen se, naar det krængende skjær,
jeg maa friste hvor langt og hvor længe
det bær.

B. Bjørnson.